

heen.» De arme smeekeling staat nog voor het venster en zijn gelaat wordt flauw verlicht door het vuur, dat in de hut brandt.

Plotseling vraagt de stem van boven: «Waar komt u vandaan?»

«Uit Parijs, lief kind!»

«In welke straat staat uw huis?»

Als Beaumarchais zijn adres noemt, roept het meisje verwonderd: «Dan bent u de heer, die mijn Hans van morgen zoo getraakteerd heeft! Hoe is 't mogelijk! Vader, vader, laat u mijnheer maar binnen; gauw, eer de patrouille op den weg komt. Het is die goede heer, over wien ik u sprak.»

De man, die het gesprek gevolgd heeft, opent reeds de deur en de verkleumde vluchteling komt in het verwarmde kamertje.

De groenteventer en zijn dochter kijken hem verbaasd aan. Hoe kan zulk een aanzienlijk heer plotseling in zoo'n treurigen toestand geraakt zijn? Deelnemend doen zij hem enkele vragen en spoedig zijn zij van alles op de hoogte.

Zoo ruw de man eerst scheen, zoo voorkomend is hij nu: hij biedt den

rillenden, doornatten vluchteling zijn beste kleederen aan en helpt hem zelfs, al gaat het wat onhandig, bij het verkleeden.

De dochter maakt intusschen wat warms voor den onverwachten gast gereed en spoedig heeft Beaumarchais een plaatsje bij het vuur en geniet van het eenvoudige kostje. Onwillekeurig denkt hij er aan, hoe Grauwteje 's morgens van zijn hooi smulde. Als zijn honger gestild is, verlangt de vermoeide naar rust. De groentekoopman bemerkt dit en biedt hem zijn bed aan, welk aanbod, na eenig tegenstribbelen, ten slotte dankbaar wordt aanvaard.

Bij het krieken van den morgen wordt Beaumarchais gewekt. Hij trekt de kleederen van den vriendelijken man aan, die hem vrij goed passen, om, aldus vermomd, zijn vlucht voort te zetten. Maar hij kan niet vertrekken, zonder even naar het schuurtje achter de hut te gaan, om Hans den ruigen kop te streelen.

Met behulp van den koopman is Beaumarchais binnen enkele dagen over de grenzen en in veiligheid.

J. L. ASSENBOEK.

C A R O.

Ten gevolge van den dichten mist, die over de zee hing, was 't voor de zeelieden en visschers geen gemakkelijke taak, om de zeegaten te vinden, waardoor zij naar de veilige haven wilden pogen te komen. Op ruim een uur afstand van de kust stoomde ook de goederenboot «Juno», met

een gemengde lading, bestemd naar Bremen.

De kapitein liet uit voorzichtigheid slechts halve kracht stoomen, hield zelf met eenige manschappen een scherp uitkijk, en liet inmiddels gedurig het dieplood uitwerpen, om te voorkomen, dat het stoom-

schip aan den grond zou geraken.

Terwijl de boot zoo langzamerhand haar bestemming naderde, riep een man van het voorschip: «Daar zwemt een hond, kapitein!»

De gezagvoerder van de «Juno» had dit nauwelijks vernomen en het dier gezien, of hij liet de machine stoppen en gaf bevel een «dubbele bocht» neer te laten, om daarin het zwemmende dier op te halen.

Ofschoon de manschappen aanstonds aan dit bevel gehoorzaamden, zag de kapitein toch zeer goed, dat zij weinig ingenomenheid betoonden met zijn plannen, om den hond te redden.

Daarom voegde hij zijn scheepsvolk toe: «Wij mogen dat arme dier niet laten verdrinken: de hond wil even graag blijven leven als wij.»

Eenige minuten later was het dier, dat rechtstreeks op het stoomschip was toegezwommen, aan boord gehaald. Het was zeer vermoeid en scheen reeds langen tijd in het water te hebben doorgebracht.

De menschlievende gezagvoerder gaf den kok bevel, den hond wat eten en drinken te geven, waaraan het beest zich gretig te goed deed.

Tegen den avond liep het stoomschip binnen en daar de mist nog niet was opgeklaard, besloot de kapitein, niet verder op te stoomen, dewijl dit met het oog op gevaar voor averij, niet geraten was op de rivier.

Daarom liet men het anker vallen en zou tot den volgenden morgen wachten met het voortzetten der reis naar de plaats van bestemming.

's Avonds nam de kapitein den hond

met zich naar de kajuit, gaf het dier nog eens volop eten en drinken en begaf zich daarna ter ruste.

De hond strekte zich languit op een mat neer voor de hut van den kapitein. Allen aan boord sliepen, behalve een paar mannen, die de wacht hadden aan dek.

't Zal misschien middernacht geweest zijn, toen de hond zeer onrustig en gejaagd door de kajuit der stoomboot begon te loopen. Nu en dan hief hij een onderdrukt gejaakt aan.

De stuurlied, die in de andere hutten sliepen, mompelden half-slapend allerlei verwenschingen tegen den hond, doch de kapitein sliep nog maar altijd even vast door.

Eensklaps voelde hij zich aan den mouw getrokken.

Ontwakende, bespeurde hij dat de hond hem met de tanden in zijn hemdsmouw had gegrepen en al knorrend daaraan bleef rukken.

Tegelijkertijd sprong de kapitein uit zijn kooi en bespeurde nu een sterke brandlucht.

Ijlings snelde hij uit zijn hut in de kajuit en ontwaarde nu, dat de vlam van een petroleumlamp zich aan het dek had meegedeeld en het hout reeds flink was gaan branden.

De wacht aan dek had slecht opgelet en was stellig ingedommeld.

«Brand, brand! Overal!» riep luidkeels de gezagvoerder en geen minuut later waren alle mannen present.

De gloed had zich onderwijl meegedeeld aan het schotwerk der kajuit, dat met luid geknetter door de vlammen dreigde te worden vernield.

Ieder beijverde zich zoo snel mogelijk, om den brand te blusschen.

Na een kwartier van groote inspanning slaagde men in deze pogingen, en weldra waren schip en lading gered.

«Jongens,» sprak toen de kapitein tot zijn bemanning, «aan dien hond hebben wij 't te danken, dat wij er levend zijn afgekomen en dat schip en lading behouden zijn gebleven.

Had dat beest mij niet gewekt, dan zouden schatten verloren zijn gegaan en misschien velen van ons in de vlammen zijn omgekomen. Zoo ziet ge, dat elke goede daad haar belooning met zich brengt, al gebeurt dat niet altoos zoo spoedig als thans.

Een goede daad mag 't heeten, om ook de dieren menschelijk te bejegenen. Hadden wij dien hond aan zijn lot overgelaten, dan zou 't er met de «Juno» waarschijnlijk treurig hebben uitgezien.» Nauwelijks had de kapitein dit alles gezegd, of een visschersvaartuig schoot bij de stoomboot langszijde.

De visschers hadden op een afstand de vlammen boven 't dek zien gaan, en waren aanstonds 't anker gaan lichten en ter hulp gesneld.

De schipper van de visschersboot sprong aan boord van de «Juno», om

te vragen, of men nog hulp behoefde, doch was ternauwernood overgekomen, of daar stooft Caro, zooals de hond bleek te heeten, ijlings op hem toe en legde de grootste blijdschap aan den dag.

«Goddank! Ben je daar, Caro, beste jongen?» riep de schipper zichtbaar verheugd uit en liet zich het gebrande gelaat door den hond likken.

Toen verhaalde hij den kapitein Wiederheim, hoe zijn Caro den vorigen dag bij het overslaan van de fok over boord was geslingerd.

Men had terstond, toen het ongeluk was opgemerkt, het vaartuig doen wenden, doch inmiddels was de hond door den mist uit het gezicht geraakt.

Kapitein Wiederheim wilde den hond van den eigenaar koopen, doch deze wilde in geen geval afstand doen van het trouwe dier.

Toen de gezagvoerder verhaalde wat men aan den hond verschuldigd was, zei zijn meester met groote voldoening: «Ja, kapitein, Caro is een braaf dier; als alle menschen zoo van inborst waren, zou 't er in de wereld stellig beter uitzien.»

W. METS 12.

OUD VERSJE VAN HUYGENS.

HIER LIGT EEN MAN IN DE ASCH.
 ZOO GIERIG AL ZIJN LEVEN;
 HIJ WOU DEN GEEST NIET GEVEN,
 OMDAT HET GEVEN WAS.
